

23 Ἀπριλίου 2023: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ (ΘΩΜΑ)

«Τά ἐγκαίνια τῆς (καθ' ἑβδομάδα ἀνακυκλουμένης) ἑορτῆς τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀναστάσεως καί ἡ τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ σωτήριος ὁμολογία».

Γεωργίου μεγαλομάρτυρος τοῦ τροπαιοφόρου (†303).

Ύμνος: — Ἑωθινόν: Α' - Ἀπόστολος: Πράξ. ιβ' 1-11 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. κ' 19-31.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 30 Ἀπριλίου, τῶν Μυροφόρων.

Ἀπόστολος: Πράξ. στ' 1-7 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ιε' 43 - ιστ' 8.

Μέ αὐτήν γνωρίζει ὁ ἄνθρωπος καλύτερα τόν Θεό καί μετέχει στήν θεία ζωή. Νικά τό σαρκικό φρόνημα, εὐρύνει τήν συνείδησή του καί προσανατολίζει σωστά τήν ὑπαρξή του. Γι' αὐτό ἡ προσευχή δέν εἶναι δυνατόν νά περιορισθεῖ στό στενό πλαίσιο τῆς αἰτήσεως καί τῆς ἐκπληρώσεως. Πρώτιστα ἔχει χαρακτήρα εὐχαριστίας, εὐγνωμοσύνης, δοξολογίας. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἔλεγε ὅτι ἀκόμη κι ἂν δέν λάβεις αὐτό πού ζητήσες ἀπό τόν Θεό, ὠφελήθηκες τά μέγιστα· γιατί δέν ὑπάρχει μεγαλύτερο ὄφελος ἀπό τό νά παραμένεις ἐνωμένος μέ τόν Θεό διά τῆς προσευχῆς.

Εἶθε ὁ Ἀναστάς Κύριος, μέ τίς πρεσβεῖες τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου καί πάντων τῶν Ἀγίων, νά μᾶς ἀπελευθερώσει ἀπό κάθε μορφή αἰχμαλωσίας, νά μᾶς φωτίζει μέ τό φῶς τῶν ἐντολῶν Του καί νά μᾶς βοηθεῖ νά παραθέτουμε προσευχητικά «ἐαυτούς καί ἀλλήλους καί πᾶσαν τήν ζωὴν ἡμῶν» σέ Ἐκείνον.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΒΑΣΙΛΙΟΥ Ι. ΦΕΙΔΑ

Ὁμοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΠΕΤΡΟΣ Ο ΚΝΑΦΕΥΣ

Ὁ Διονύσιος τῶν Ἀρεοπαγιτικῶν ἔργων

(Α' ἔκδ. σχῆμα 17x24, σελ. 296)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἀγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

ΕΤΟΣ 71ον

23 Ἀπριλίου 2023

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 17 (3647)

ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ ΤΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ

Πρώτη Κυριακή ἡ σημερινή μετά τήν ἑορτή τῶν ἑορτῶν, τό Ἅγιο Πάσχα, τήν διάβασή μας δηλαδή ἀπό τήν δουλεία τῆς ἁμαρτίας στήν ἐλευθερία τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ.

Μάλιστα, ἐφέτος συμπίπτει νά συνεορτάζεται καί ὁ ἅγιος Μεγαλομάρτυς Γεώργιος ὁ Τροπαιοφόρος, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε στήν ἀγιστόκο Καππαδοκία ἀπό γονεῖς περιφανεῖς περί τά τέλη τοῦ 3ου μ.Χ. αἰ. Ἀνῆλθε σύντομα στά ἀνώτερα στρατιωτικά ἀξιώματα. Μέ παρρησία διαμαρτυρήθηκε ὅταν ὁ αὐτοκράτορας Διοκλητιανός, μεταξύ ἄλλων μέτρων ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀπαγόρευσε στούς χριστιανούς νά κατέχουν πολιτικά ἀξιώματα, ἐνῶ ὅσοι παρέμεναν σταθεροί στήν πίστη ἔρχονταν ἀντιμέτωποι μέ τόν θάνατο. Ὁ Γεώργιος δέν δίστασε νά ὁμολογήσει τόν Χριστό, ὡς τόν μόνο ἀληθινό Θεό, μέ ἀποτέλεσμα νά ὑποστεί φρικτά μαρτύρια καί, τέλος, νά ἀποκεφαλισθεῖ.

Ἐκτοτε, ὁ νεαρός μάρτυρας τιμᾶται ἀπό τοὺς πιστοὺς καί γεραίρεται σέ ὅλη τήν χριστιανική οἰκουμένη, καί ὄχι μόνο, ἰδιαίτερως ὡς ἐλευθερωτής τῶν αἰχμαλώτων. Ἀραγε νά πρόκειται μόνο περί τῆς σωματικῆς αἰχμαλωσίας τῶν ἀνθρώπων σέ περιόδους πολέμων, ἐπιδρομῶν κ.λπ.; Θεωροῦμε ὅτι ὅπως ὁ Ἀναστάς Κύριος Ἰησοῦς ἐλευθερώνει τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν αἰχμαλωσία τῆς ἁμαρτίας, τοῦ διαβόλου καί τοῦ θανάτου, ἔτσι καί ὁ ἅγιος Γεώργιος, ὡς μιμητής τοῦ Ἐλευθερωτοῦ τῶν ψυχῶν μας, ἀπελευθερώνει ὅσους τόν ἐπικαλοῦνται μέ πίστη, ἀπό τήν αἰχμαλωσία τῶν παθῶν ἀπό τόν ἐγκλεισμό στήν ἐνθαδικότητα καί τήν προσκόλληση στήν λατρεία τῶν εἰδώλων κάθε ἐποχῆς.

Ἡ προσευχή τῆς Ἐκκλησίας

Τό ἀποστολικό μας ἀνάγνωσμα ἀναφέρεται ἐπίσης σέ διωγμούς καί συγκεκριμένα στόν διωγμό πού ἐξαπέλυσε ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας ὁ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. ιβ' 1-11)

Ὁ Ἡρώδης διώκει τὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ Πέτρος ἐλευθερώνεται ἀπὸ τῆ φυλακῆς.

Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ἐπέβαλεν Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς τὰς χεῖρας κακῶσαι τινὰς τῶν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας. Ἀνεῖλε δὲ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννου μαχαίρα. Καὶ ἰδὼν ὅτι ἀρεστὸν ἐστὶ τοῖς Ἰουδαίοις, προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον· ἦσαν δὲ αἱ ἡμέραι τῶν ἀζύμων· ὃν καὶ πιάσας ἔθετο εἰς φυλακὴν, παραδοὺς τέσσαρσι τετραδίοις στρατιωτῶν φυλάσσειν αὐτόν, βουλόμενος μετὰ τὸ Πάσχα ἀναγαγεῖν αὐτὸν τῷ λαῷ. Ὁ μὲν οὖν Πέτρος ἐτηρεῖτο ἐν τῇ φυλακῇ· προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἔμελλεν αὐτὸν προάγειν ὁ Ἡρώδης, τῇ νυκτὶ ἐκεῖνῃ ἦν ὁ Πέτρος κοιμώμενος μετὰ δύο στρατιωτῶν δεδεμένος ἀλύσει δυοῖ, φύλακές τε πρὸ τῆς θύρας ἐτήρουν τὴν φυλακὴν. Καὶ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη καὶ φῶς ἔλαμψεν ἐν τῷ οἰκήματι· πατάξας δὲ τὴν πλευρὰν τοῦ Πέτρου ἤγειρεν αὐτὸν λέγων· Ἀνάστα ἐν τάχει. Καὶ ἐξέπεσον αὐτοῦ αἱ ἀλύσεις ἐκ τῶν χειρῶν. Εἶπε τε ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτόν· περίζωσαι καὶ ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου. Ἐποίησε δὲ οὕτω. Καὶ λέγει αὐτῷ· περιβαλὼ τὸ ἱμάτιόν σου καὶ ἀκολούθει μοι. Καὶ ἐξελθὼν ἠκολούθει αὐτῷ, καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ἀληθὲς ἐστὶ τὸ γινόμενον διὰ τοῦ ἀγγέλου, ἐδόκει δὲ ὄραμα βλέπειν. Διελθόντες δὲ πρῶτην φυλακὴν καὶ δευτέραν ἦλθον ἐπὶ τὴν πύλην τὴν σιδηρὰν τὴν φέρουσαν εἰς τὴν πόλιν, ἣτις αὐτομάτῃ ἠνοιχθῆναι αὐτοῖς, καὶ ἐξελθόντες προῆλθον ῥύμην μίαν, καὶ εὐθέως ἀπέστη ὁ ἄγγελος ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ ὁ Πέτρος γενόμενος ἐν ἑαυτῷ εἶπε· Νῦν οἶδα ἀληθῶς ὅτι ἐξαπέστειλε Κύριος τὸν ἄγγελον αὐτοῦ καὶ ἐξείλετό με ἐκ χειρὸς Ἡρώδου καὶ πάσης τῆς προσδοκίας τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων.

βασιλέας Ἡρώδης Ἀγρίππας, ἐγγονός τοῦ Ἡρώδη, τοῦ σφαγέως τῶν ἀθώων νηπίων τῆς Βηθλεέμ. Κατ' ἀρχάς «Ἀνεῖλε δὲ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφόν Ἰωάννου (Θεολόγου) μαχαίρα –τόν θανάτωσε μέ ἀποκεφαλισμό–» (Πράξ. 12,2). Καὶ δὲν ἀρκέσθηκε σέ αὐτό τό ἀνοσιούργημα ἀλλά, τίς ἡμέρες τοῦ Πάσχα, συνέλαβε τὸν Πέτρο καὶ τὸν φυλάκισε φρουρούμενο αὐστηρά ἀπὸ τέσσερις τετράδες στρατιωτῶν, σκοπεύοντας νά τόν φέρει σέ δημόσια δίκη μετὰ τό Πάσχα. Ὅμως «προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεόν ὑπὲρ αὐτοῦ – ἡ ἐκκλησία προσευχόταν ἀδιάκοπα στόν Θεό γιά τόν Πέτρο». Καί ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀπελευθέρωσε τὸν Πέτρο ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς φυλακῆς καί μέ τὴν δύναμη τοῦ Ἀναστάντος συνέχισε νά κηρύττει τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καί νά πείθει τοὺς ἀνθρώπους νά πιστεύουν στό Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας. Γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία ἀνέκαθεν προτρέπει τοὺς πιστοὺς νά προσεύχονται μέ

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης συνέλαβε μερικά μέλη τῆς ἐκκλησίας μέ σκοπὸ νά τὰ κακοποιήσει καὶ θανάτωσε μέ ἀποκεφαλισμό τὸν Ἰάκωβο, τὸν ἀδελφὸ τοῦ Ἰωάννη. Ὅταν ὅμως εἶδε ὅτι ἄρεσε τοὺς Ἰουδαίους, ἀποφάσισε νά συλλάβει καὶ τὸν Πέτρο –τότε ἦταν οἱ ἡμέρες τοῦ Πάσχα–, τὸν ὁποῖον ὄντως συνέλαβε καὶ τὸν φυλάκισε, ἐνῶ τὸν παρέδωσε νά τὸν φρουροῦν σέ τέσσερις τετράδες στρατιωτῶν, γιατί ἤθελε νά τὸν παρουσιάσει στόν λαό μετὰ τό Πάσχα. Βεβαίως, ἐνῶ ὁ Πέτρος ἦταν φυλακισμένος, ἡ ἐκκλησία προσευχόταν ἀδιάκοπα γι' αὐτόν στόν Θεό. Ὅταν ὁ Ἡρώδης ἐπρόκειτο νά τὸν ὀδηγήσει στό δικαστήριο, τὴν προηγούμενη νύκτα ὁ Πέτρος κοιμόταν ἀνάμεσα σέ δύο στρατιώτες, δεμένος μέ δύο ἀλύσιδες, ἐνῶ φύλακες μπροστά στήν πόρτα φρουροῦσαν τὴ φυλακὴ. Αἰφνιδίως, ἦλθε ἄγγελος Κυρίου καὶ ἕνα φῶς φώτισε τό κελί· καὶ ἀφοῦ κτύπησε τὴν πλευρά τοῦ Πέτρου, τὸν ξύπνησε καὶ τοῦ εἶπε: Σήκω γρήγορα. Ἀμέσως οἱ ἀλύσιδες ἔπεσαν ἀπὸ τὰ χεῖρια του. Καὶ εἶπε ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτόν· Βάλε τὴ ζώνη σου καὶ φόρεσε τὰ σανδάλια σου. Τό ἔκανε αὐτό, καὶ μετὰ τοῦ λέγει: Φόρεσε τὸν μανδύα σου καὶ ἀκολούθησέ με. Βγῆκε ἔξω καὶ τὸν ἀκολούθησε καὶ δὲν καταλάβαινε ὅτι αὐτό πού γινόταν διὰ τοῦ ἀγγέλου ἦταν ἀληθινό, καθόσον νόμιζε ὅτι ἔβλεπε ὄραμα. Ἔτσι, ἀφοῦ πέρασαν τὴν πρώτη καὶ τὴ δεύτερη σκοπιά, ἔφθασαν στὴ σιδηρένια πύλη πού ὀδηγεῖ στήν πόλη, ἡ ὁποία ἀνοίχθηκε αὐτόματα γι' αὐτούς· καὶ ὅταν βγῆκαν ἔξω, προχώρησαν σέ ἕνα στενὸ δρόμο καὶ ἀμέσως ὁ ἄγγελος ἐξαφανίσθηκε. Ὅταν συνῆλθε ὁ Πέτρος, εἶπε: Τώρα πράγματι διαπιστώνω ὅτι ὁ Κύριος ἔστειλε τὸν ἄγγελό του καὶ μέ γλίτωσε ἀπὸ τό χέρι τοῦ Ἡρώδη καὶ ἀπὸ αὐτὰ πού οἱ Ἰουδαῖοι περίμεναν νά πάθω.

(Ἀπὸ τὴ νέα ἔκδοση: Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

νήψη καὶ εὐλάβεια· ἀγάπη καὶ ἀφοσίωση, γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους καὶ τοὺς ἄλλους.

Ὀντολογικὸ αἶτημα

Τί εἶναι ὅμως ἡ προσευχή; Προσευχὴ εἶναι ἡ ἀναφορὰ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεό, ἡ συνομιλία του μέ τὸν Θεό ἢ, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ ὁσιος Ἰωάννης ὁ Σιναΐτης, ἡ ἔνωση ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ. Διότι, ἡ προσευχὴ ἀνάγει τὸν ἄνθρωπο στό ἀρχετύπο του, τὸν Θεό, καὶ τὸν καθιστᾷ ἀληθινὴ ὑπόσταση. Εἶναι τό μεγαλύτερο προνόμιο πού ἔχει ὁ ἄνθρωπος, τό ὁποῖο ὅμως δὲν μπορεῖ νά ἐκτιμήσει, ὅταν δὲν ἔχει ἀνάλογη πνευματικὴ πείρα καὶ ὠριμότητα. Καί, βεβαίως, αὐτὴ ἡ ἐμπειρία ἀποκτᾶται μέ τὴν διαρκὴ προσπάθεια καὶ σπουδὴ νά μάθουμε νά προσευχόμαστε· νά ἔχουμε μνήμη Θεοῦ. Ὅ,τι εἶναι τό φῶς τοῦ ἡλίου γιὰ τοὺς σωματικούς ὀφθαλμούς, εἶναι καὶ ἡ προσευχὴ γιὰ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς.